

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ

Τὸ πρῶτο κέντημά μου στὸν καμβά
κάμπος ἀνθόσπαρτος, θαρεῖς, καὶ λόγγοι
τὰ γράμματα, οἱ γιρλάντες του καὶ οἱ φιδόγκοι
μαμιούδια εἶναι πὺν τρέχουν καὶ πουλιά.
Στὴ φτερωτὴ τῆς φαντασίας μου βάρκα
βάξω πανίκι τὴν παλιά μου *μάγκα*
καὶ πιάω πιστὴ κ' ἐγὼ στὴ δούλεψή της
ψαρεύοντας τὶς θύμησες μαζί της . . .
Στὶς τέσσερις γωνιές της εἶχα βάλει
τὴν ἔγνοια μου, θυμοῦμαι, γιὰ θεμέλιο
κι' ὡς ἔγερνα ὄλο σκέψη τὸ κεφάλι,
στὰ χεῖλη μου δὲ χάραζε τὸ γέλιο.
Ἐδῶ ἦταν ἓνας μαϊάντρος φοβεροῦς
πὺν μ' ἔσερνε στὸ ἀνήσυχό του ρέμα,
κ' ἡ κόκκινη κλωστή μου ἦταν σὰν αἷμα
πὺν τῶσμιγε τῆς ἀγωνίας ἰδρώς.
Κ' ἡ πρώτη στὴ γραμμὴ της *Ἀλφαβήτα*,
«τὰ γράμματα τοῦ τύπου» κι' ὄλο λάθη:
στὸ σίγμα ἔχει μιὰ τρύπα καὶ τὸ θήτα
πόσο ἀγκυλώθηκε τὸ χέρι νὰν τὸ μάθῃ!
Κι' ἀνέβαινε, κατέβαινε ἡ βελόνα,
καὶ φλόγες μοῦ κεντοῦσαν τὴν καρδιά·
κι' ὡς νὰ εἶχα στὴν ψυχὴ μου κάποιο ἀνθῶνα,
μοῦ κέρφταν ἄλλικα ἄνθη στὸν καμβά.

Τ' Ἀμπεσενιὲ στὸ τέλος σὰν ἱππότες
ἀκατανόητοι, κι' ἀράδα στὴ βιτρίνα,
τὰ πορφυρὰ προσφέροντάς μου κρῖνα
ξυπνούσαν τὶς ἀγάπες μου τὶς πρώτες.
Κι' ἀπάνω, τῆς δασκάλας μου τὰ μάτια
μοῦ φέγγανε στὸ δρόμο νὰ πηγαίνω,
καὶ μοῦδειχναν τὶς πόρτες γιὰ νὰ μπαίνω
στὰ φωτεινὰ τῆς Μάθησης παλάτια.

Κι' ἀλήθεια, τί νὰ γίνηκε ἡ δασκάλα
μου ἡ Λίνα, μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά,
ποῦ ἐλάμπιζε ἡ ματιά της σὰ μιὰ στάλα
δροσιάς στὴν ἀνοιξιὰτικὴ ἀντηλιά; . . .
ποῦ στέκομουν μπροστά της σὰν σὲ ἀγία,
γιατ' εἶχε, ἀλήθεια, μιὰ φεγγοβολιά
σὰν τὴ γλυκεῖα ποῦχαμε σπῖτι Παναγία . . .
Κ' εἶχα κ' ἓν' ἀδερφὸ ποῦ πάντα ἐρχόταν
γιὰ μένα νὰ ρωτήσῃ στὸ σκολεϊό
μὲ τὴ δασκάλα κουβεντιάζοντας ξεχνιόταν
καὶ μένα . . . μὲ ξεχνούσανε κ' οἱ δυό.
Μιὰ μέρα κάποιος μῆνυμ' ἀπ' τὸ σπῖτι
τῆς ἔφερα — καὶ δὲ θυμοῦμαι ποιό —
κ' ἐκείνη, σὰν τ' ἀνύποπτο σπουργίτι
ποῦ βόλια τοῦ σπαράξαν τὸ πλευρό,
τὴν εἶδα ποῦ γερμένη ἔσπαρταροῦσε
καὶ μ' ἓνα κλάμα, ἄχ, τόσο θλιβερό,
ποῦ, κι' ἂν περάσανε τριάντα τόσα χρόνια,
σὰν τὸ θυμοῦμαι, ὅπως καὶ τότες λαχταρῶ.
Ἐκεῖνος τώρα κοιτεται σιὸ χῶμα,
(ἄχ, ἔρμα νιάτα, ὄνειρατα, ὅλα λυῶμα!)
Μὰ ἐκείνη, π' οὔτε πιά τὴν ξαναεἶδα
κι' ὅλοι μοῦ λέγαν πὼς πλανιέται σὲ ταξίδια,
ποιά ξενιτεῖα τὴ δέχτη, ποιὸς βυθός,
ποιὸς νὰν τὴ σκέπασε πικρὸς ἀφρὸς
τὴ Λίνα μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά
καὶ μὲ τῆς νιότης τὴ φεγγοβολιά; . . .

Τί νᾶγινε; Γιατί τὰ δάκρυά μου
 στὴ θύμησή της τρέχουν; Μιὰ μορφή,
 καὶ τόσο ἀλαργινή, γιατί νὰ ζῆ
 σὰ ριζωμένη στὰ πικρὰ ὄνειρά μου;

*

Κεντίδι, πὸν μὲς στ' ἄλικα λουλούδια
 μιὰ Μάγισσα μὲ φίλτρα τριγυρίζει
 κι' ἀέρινα φαντάσματα ραντίζει
 κι' ὅλα ξυπνοῦν τῆς νιότης τὰ τραγούδια,
 τὰ φίλτρα της κ' ἐμένα ἔχουν ραντίση
 καὶ ξαναγίνομαι ἡ παιδούλα στὸ θρανίο,
 κι' ὅ,τι παλιὸ βαθιὰ τό ᾄχα ἀγαπήση,
 τὸ ξαναζῶ στοῦ ὄνειρου τὸ βιβλίο.
 Καὶ τόση ἔναι ἡ μαγεία, πὸν δὲν τελειώνει
 τ' ὄραϊο τραγούδι στὴν παλιὰ κιθάρα,
 βουή, λαός, ὠκεανὸς μὲ ζώνει,
 σὰ σίφουνας μὲ παίρνει, σὰν ἀντάρα,
 καὶ πάει κι' ὄλο ψηλώνει κι' ἀνεβαίνει
 στὸν ἔβδομο οὐρανὸ τῆς ὑπαρξίης μου,
 κι' ἀπὸ τὰ βάθη αὐτὰ τῆς θύμησής μου
 λαμπρὸς ἀστερισμὸς προβαίνει.
 Τὸ φῶς μὲ καταλάμπει καὶ ἰριδίζει
 τὸ σκοτεινὸ δρομάκι ὅπου ἔχω ζήση
 μιὰ ἀλλέα γίνεται πλατειά, ροδίζει,
 κι' ἀπ' τὴν ἀνατολὴ μὲ πάει στὴ δύση!

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

